

FÉDÉRATION DENTAIRE INTERNATIONALE. (F.D.I.)

1900—1950

Nog niet geheel uitgerust van de wel uitermate interessante, maar ook zeer vermoeiende dagen in Amsterdam waar de American Dental Society of Europe haar zo succesvolle meeting had gehouden, besteeg ik Zondag 23 Juli het vliegtuig dat mij naar Parijs zou brengen ter bijwoning van de 38e jaarvergadering van de F.D.I.

Het was waarlijk niet zo vreemd dat tevoren reeds een overvloed van gedachten en herinneringen door mijn hoofd gingen bij 't overpeinzen van 't geen de komende dagen zouden brengen en wat die jaarlijkse bijeenkomsten in 't verleden waren geweest.

Immers, deze keer zouden wij het grote feit herdenken dat een halve eeuw geleden, ook in Parijs, de F.D.I. werd geboren en dat ze, ondanks de onderbrekingen en ontzaglijke internationale moeilijkheden, veroorzaakt door twee wereldoorlogen, niet alleen was blijven bestaan, maar krachtiger dan ooit haar werkzaamheden ontplooidde.

Het was in 1900 toen ik, direct na mijn terugkeer in 't vaderland na mijn studie in Chicago, in gezelschap van de zoveel oudere collega's v. d. Hoeven, Hamer en Withaus het internationale tandheelkundig congres te Parijs maakte. Daar woonde ik de zitting bij, waarin de F.D.I. werd opgericht op het initiatief en onder de leiding van de onvolprezen president Charles Godon.

Veel van deze voor onze professie zo belangrijke historische gebeurtenis is mij niet bijgebleven, daarvoor was ik nog te jong en te veel onder de indruk van andere zaken die op het congres en ook op de grote wereldtentoonstelling mijn aandacht opeisten.

Maar wel staan mij nog duidelijk voor de geest die grote figuren in onze professie, wier internationale bekendheid mij met diep ontzag vervulde.

Godon, Roy, Truman Brophy, Edward Kirk, de editor van *het* grote Amerikaanse tijdschrift Dental Cosmos, Spaulding, Davenport, Paterson, Förberg, Cunningham, Mummery en zovele anderen.

Door mijn verblijf in Indië was ik pas in 1913 in de gelegenheid weer voor 't eerst mijn kennismaking met de F.D.I. te vernieuwen, toen in dat jaar vergaderd werd in den Haag (in Pulchri-Studio), ter voorbereiding van het zesde internationale tandheelkundig congres dat in 1914 onder presidium van Mummery in Londen zou worden gehouden. Maar het uitbreken van de eerste wereldoorlog bracht dit congres tot een ontijdig einde en ook de F.D.I. moest haar werkzaamheden staken, de internationale verhoudingen waren teveel verbroken.

Dit duurde tot 1921, toen het ons, in Holland, gelukte een on-officiële samenkomst van leden bijeen te krijgen in den Haag (in de Witte Sociëteit).

Melle de Boer, Nord, Lind en ik hebben heel wat werk te verzetten gehad vóór het zover was, doch het gelukkige toeval dat Kirk juist in ons land vertoefde en ons met zijn uitgebreide relaties en kennis van personen en zaken terzijde stond, maakte dat Godon en George Villain uit Parijs, Brophy uit Chicago, Aguilar uit Madrid en nog enkele andere kopstukken zich direct met geestdrift opmaakten naar den Haag te komen. Zó werd de F.D.I. herboren en sindsdien heb ik, altijd samen met Nord, zonder één onderbreking, alle jaarvergaderingen tot 1947 bijgewoond.

In Madrid en Stockholm, in Edinburg en Como, in Luxemburg en Genève, in Utrecht (in 1929) en Philadelphia, in Keulen en Wenen, in Kopenhagen en Zürich en verschillende keren in Brussel en Parijs. Om nog maar te zwijgen van de talrijke extra-vergaderingen van het Bureau (Dagelijks Bestuur).

Wat een schat van herinneringen zijn er aan dat alles verbonden, hoe paarde zich daar telkens weer het nuttige met het aangename.

Het nuttige van de beraadslagingen, de wisseling van gedachten in de vergaderingen, het leren kennen van inzichten en opvattingen in andere landen omtrent problemen die daar evenzeer bestonden als in ons land. En, aangezien terplaatse van de bijeenkomst gewoonlijk ook door de tandheelkundige verenigingen van dat land een nationaal congres georganiseerd was, viel er ook te profiteren van interessante wetenschappelijke voordrachten en demonstraties.

Het aangename werd niet alleen gevormd door het vertoeven gedurende enige tijd in een ander land en een andere omgeving doch vooral voor het weerzien van collega's uit zoveel landen, gewoonlijk met hun vrouwen. Het werd een soort grote familie, waarin natuurlijk telkens mutaties voorkwamen, doch wanneer de nieuwelinge een geschikt mens bleek te zijn, werd hij al spoedig medelid van het gezin. Zó is het gebeven, al ontvielen ons helaas meerdere figuren, die door hun persoonlijkheid, capaciteiten en internationale gestemdheid eigenlijk onvervangbaar waren en grote leegten hebben achtergelaten. Laat mij slechts noemen de namen van Aguilar, Logan, George Villain, Roy, Guy, Gilmour; zij die hen hebben gekend weten wat ik bedoel.

Dit alles waren herinneringen uit ver verleden en nu zit ik, weer terug in 't vaderland, in mijn kamer en overdenk de gebeurtenissen en ervaringen die Parijs ons heeft gebracht gedurende de week waarin de „Cinquantenaire de la F.D.I.” en de „Vingt-quatrièmes Journées Dentaires de Paris” werden gehouden.

Deze laatste hadden een groot aantal wetenschappelijke voordrachten en demonstraties, zowel van Franse als van buitenlandse collega's op het programma doch, behoudens enkele zeer interessante table-clinics in de mij uit vroeger dagen zo vertrouwde Ecole Dentaire de Paris in de rue de la Tour d'Auvergne, heb ik hiervan niets kunnen bijwonen.*)

De zittingen van de F.D.I. en de vele feestelijkheden, plechtigheden en sociale verplichtingen eisten te veel van mijn tijd en mijn uithoudingsvermogen. Waarbij nog kwam de bijna tropische temperatuur welke in die dagen in Parijs heerste en alles nog dubbel vermoeiend maakte.

De officieuze opening van de jubileum-week had plaats op Zondagavond

*) Van de Journées Dentaires volgt binnenkort een afzonderlijk verslag (Red.)

toen in de grote zalen van hotel Lutetia receptie gehouden werd en waar Président Nord en Mevrouw Nord de bijzonder talrijke genodigden ontvingen.

Het was voor velen een allergenoglijkst wederzien van oude vrienden en vriendinnen en een prachtige gelegenheid voor het maken van nieuwe kennissen en het aanknopen van nieuwe vriendschapsbanden.

De volgende dag had onder presidium van de Ministre de la Santé Publique et de la Population de plechtige openingszitting plaats in het grote amphitheater van de Faculté de Médecine de Paris. Zoals te doen gebruikelijk is werden we onthaald op verschillende redevoeringen en op de traditionele „roll call” der diverse delegaties, waarvan die uit Finland een extra applaus kreeg daar ze geheel was samengesteld uit vrouwelijke collega's.

Tenslotte hield de Minister voor de vuist weg een schitterende rede die wel duidelijk bewees dat de belangstelling voor de problemen en werkzaamheden van onze professie waarvan hij sprak meer was dan een eenvoudige beleefdheidsformule.

Eén dag van de week, de Vrijdag, was gereserveerd voor de behandeling van het vraagstuk der sociale tandheelkundige verzorging, een onderwerp dat in vrijwel alle landen van steeds groter betekenis wordt.

Aan collega Broekhuizen uit Amsterdam was de eervolle, maar moeilijke taak opgedragen een rapport uit te brengen terwijl een zevental sprekers uit Engeland, België, Finland, Frankrijk, Italië, Noorwegen en Zweden waren uitgenodigd hierover hun zienswijze te laten horen.

In het Mededelingenblad zal van de hand van collega J. Stork een uitvoerige beschouwing over deze voordrachten worden gepubliceerd.

De leden van de Conseil Exécutif en die van de verschillende Commissies hebben die week hard moeten werken. Er werd veel van hun uithoudingsvermogen gevraagd, ook al door de officiële plechtigheden en feestelijkheden waarbij ze tegenwoordig moesten zijn.

Laat mij beginnen te zeggen dat de gehele organisatie en tijdsindeling zowel van de werkzaamheden der Journées Dentaires als van die der F.D.I. over 't algemeen voortreffelijk waren. Een woord van welverdiende hulde aan collega's Henri Villain en Délibéros met zijn staf is hier zeker op z'n plaats.

Doch ook de tactvolle wijze waarop collega Nord de zittingen van de Conseil Exécutif presideerde en de discussies wist te leiden maakte dat er vruchtbaar werk kon worden verricht en goede resultaten werden bereikt.

Er waren niet minder dan 29 landen in de C. E. vertegenwoordigd en de voertaal was hoofdzakelijk Engels en Frans. Behalve de President maakte ook collega De Wever uit Antwerpen zich verdienstelijk door het vertalen van de ene in de andere taal en vice versa.

Er werden zeer belangrijke rapporten uitgebracht waarvan ik alleen noem die van de Organisatie-commissie van het in 1952 in Londen te houden grote internationale congres en die over het International Dental Journal, waarvan het eerste nummer eerdaags zal verschijnen.

In dat Journal zullen in 't vervolg ook worden gepubliceerd de handelingen en resoluties zoals die vroeger in het Bulletin der F.D.I. verschenen.

Tenslotte werd de uitnodiging van België aangenomen de volgende bijeenkomst der F.D.I. in 1951 te Brussel te houden.

Tot de officiële plechtigheden ter ere van dit 50-jarig jubileum der F.D.I. behoorde in de eerste plaats de ontvangst op het Elysée door de President de la République van de buitenlandse gedelegeerden en verder de ontvangst door het gemeentebestuur van Parijs op het stadhuis van alle leden van het congres. Beide keren kweet collega Nord zich op keurige wijze van de taak de hoge dignitarissen te moeten toespreken, hetgeen door dezen op charmante wijze werd beantwoord.

Van de feestelijkheden noem ik een prachtig uitgevoerd ballet in het Théâtre Marigny en vooral de excursie naar Chantilly, waar eerst het kasteel werd bezichtigd met zijn beroemde schilderijen-verzameling van le Duc d'Aumale en vervolgens, na een zeer geanimeerd diner in de open lucht (dank zij het mooie weer), het bezoek aan een Concours Hippique al waar schitterende staaltjes van rijkunst en dressuur werden gegeven door officieren, door dames en heerrijders en door de beroemde Spahis de Senlis.

Het was van 't begin tot 't eind een zo boeiend schouwspel dat men de nachtelijke frisheid en de vermoeidheid vergat. Het feest eindigde om twee uur.

De slotapothose was natuurlijk het officiële banket, dat gehouden werd en plein air in het vermaarde restaurant Le Doyen. Het was werkelijk sprookjesachtig (midden in Parijs op een paar honderd meter van de drukke Champs Elysées) een uitstekend diner in de buitenlucht voor zeker 400 gasten, de dames in de meest smaakvolle, gedécolleteerde toiletten, de heren in rok.

Na afloop een uiterst geanimeerd bal, van tijd tot tijd onderbroken „par des numéros plus parisiens les uns que les autres”.

Zo is dan deze 50-jarig jubileum-bijeenkomst van de F.D.I. weer achter de rug en op waarlijk grandioze wijze gevierd. Terecht, want haar positie en haar taak in de tandheelkundige wereld is in het huidige tijdsgewricht belangrijker dan ooit nu zoveel vraagstukken juist van internationaal standpunt worden bezien. En deze week in Parijs heeft mij weer gesterkt in de overtuiging dat de invloed en betekenis van onze internationale tandheelkundige organisatie in hoge mate afhankelijk is van de persoon van de president.

Mannen als Brophy, Aguilar, Logan, George Villain, Rowlett hebben hún stempel gedrukt op de F.D.I. en thans is het onze collega Nord, die, na eerst zo vele jaren het omvangrijke werk van secretaris-generaal te hebben waargenomen, nu weer als president zijn grote arbeidskracht, zijn ijver en zijn bijzondere bekwaamheden en talenten in dienst stelt van deze vereniging.

De wijze waarop hij zich in Parijs heeft gekweten, niet alleen van de vermoeiende taak van het leiden der vergaderingen, doch ook van de eisen die de officiële ontvangsten hem stelden, was voortreffelijk en het Commandeurskruis in de Ordre de la Santé Publique, hem door de Minister op de sluitingsavond omgehangen, had en heeft Nord meer dan verdiend.

VAN HASSELT

Den Haag, Augustus 1950.